

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

“МУКУТА” UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME X. No. 54

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК X. ЧИСЛО 54

“ПРИДИВИСЯ ВІЛЬНИЙ СВІТЕ!”

ПРИДИВИСЯ ВІЛЬНИЙ СВІТЕ, ДОБРЕ ЦІЙ КАРТИНІ
ТА ЗАПИТАЙ КАТІВ З КРЕМЛЯ ЧОМУ УКРАЇНІ,
РОБЛЯТЬ КРИВДУ ВЕЛИЧЕЗНУ, І ЧОМУ УБИВАЮТЬ
ЇЇ ДІТЕЙ, КОТРІ ТІЛЬКИ, ЛИШ СВОГО БАЖАЮТЬ.

ЧИ ВИ ВЖЕ КУПИЛИ ДЛЯ СЕБЕ “МІШОК СМІХОВИНОК”?

“ М И К И Т А ”

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ

Ціна поодинокого числа ... 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1.20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса Видавця:

Eugene Berezinsky**77 East 7-th Street****New York 3. N. Y.****І ШЛУНОК ХОЧЕ
ВЕСЕЛОСТИ**

Всі лікарі тепер радять, щоб сидати їсти сніданок, обід чи й вечерю у веселому настрою, бо інакше то шлунок не видасть з себе подостатком соків до травлення.

А коли замало є соків до травлення, то пожива не буде добре стравлена й шлунок буде розстросний.

Дуже є добрий звичай що до цього у Франції. Французи обідають та вечеряють дуже поволеньки при веселій розмові. А щоб розмова була дійсно весела, то п'ють трохи вина.

Але шлунок вибагливий ще теж й іншим зглядом. Шлунок найліпше працює, коли пожива гарно приладжена і для ока і для нюху. Як їдець любиться і виглядом поживи і її запахом, то його шлунок добре працює й доставляє подостатком соків для травлення.

Взагалі людина не повинна нічого їсти, поки не промине її гнів, напад великої заздрости або сумний настрої, бо хто сяде їсти підчас великого обурення-гніву, в часі нападу заздрощів, або підчас великого пригноблення, то їда може вийти йому не на користь. Може йому пошкодити.

Передруковуючи оцю цікаву розвідку, кличемо Вас, дбайте про своє здоров'я, старайтеся все й всюди бути веселими. Сміх — це здоров'я! є моттом нашого видавництва, Коли вам на серці лежить і здоров'я вашої родини, приятелів та знакомих, то постарайтеся, щоби і вони були веселими. Передайте їм по перечитанню свій журнал, або пришліть нам їх *тогні адреси*

а ми радо вишлемо їм оказові числа нашого журналу.

Хто з вас ще досі не закупив для себе книжки „Мішок Сміховинок“, просимо зробіть це негайно. Вже сам наголовок її каже, що книжка ця є повною сміховинок, веселости, котра до збереження доброго здоров'я конечно нам всім потрібна.

Веселости в житті багато, та найлекше її знайти у веселих виданнях, тому старайтеся читати більше веселих видань. Поможіть нам розповсюджувати наші видання а я зі своєї сторони зроблю все, що тільки можливим, щоби більше таких видавати. За ласкаву поміч в своїх намірах вже згори щиро всім Вам дякую.

*видавець***З РЕДАКЦІЙНОЇ ТЕКИ**

Про мир вічну згоду
давно вже говорять,
Не лиш в однім краю
але таки всюди,
І не лише тільки
дипльомат політик,
Але й вчені професори
та багаті люди.

Збираються вони разом
в великих палатах,
За столи широкі
мов князі сідають,
Кілька годин денно
над тим дискутують
А поза тим бавляться
п'ють, їдять й гуляють

І здається що кожний
хоче того мира,
Тільки біда в тому
що на власний лад.
І так день по дневі
скоренько минає,
А вони ні вперед
ані теж не взад!

Не одні з них досі
брали що лиш двалось,
Різними штучками
а навіть й війною,
А тепер вже ситі,
щоб спочити троха,
Хочуть щоби їх лиш
лишити в спокою.

Та коли б вони так
людям волю дали,
Не мусіли б нині
зо страху дрожати,
Та поки ще будуть
дальше так робити,
Не будуть спокою
ані ладу мати.

От хочби й червоні
взяли наші землі,
Хоч перед тим людям
аж рай обіцяли,
А тепер як вдалось
так нарід невинний,
Аж в Сибір холодний
до праці заслали.

Других знов без суду
по тюрмах тримають,
А третіх стріляють
цілком без причини,
Хто знає яких лиш
способів шукають,
Щоб лиш ім лишились
Землі України.

Гей злидні нікчемні
не дуріть народу,
Бо може в вас добре
одначе не всім,
В вас добре лиш тому
хто себе запродав,
Та гідко, хто мужно
стоїть при своїм.

Над таким ви нині
з нагайкою стали.
Таки в його краю,
й на його землі,
Його мов собаки
пильно стережете,
Й йому ви даєте
прикази свої.

В вас нема різниці
мужчина чи жінка,
Старець вже сивенький
чи й мала дитина,
Ви всіх однаково
мучите за правду,
Щоб тільки лишилась
для вас Україна.

Ви в Господа Творця
не вірите нині,
І не боїтесь того
що ще може бути,
Та я вам одно лиш
хочу пригадати,
І прошу вас злидні!
цього не забути!

Як що на невинних
будете знущатись,
Їх сльози не впадуть
на землю даром,

А на вас нікчемних
так що сліди ваші
Заростуть вкоротці
терням й буряном!
Микита

ВІДТОВЩУВАЛЬНА
КУРАЦІЯ

Коли б Петрусь знав, які наслідки буде мати його невинний вчинок, очевидно був би обережнішим. Не передчуваючи лиха, прийшов до хати з бюро, і дав легкого стусана своїй молодій гарній дружині Олі, яка саме в той час стояла в кухні, нахилена над запашним внутрішнім змістом горшка.

— Добрий вечір, моя грубенька!

— Чому кажеш грубенька? — здивовано спитала Оля чоловіка.

— Так собі, — сказав чоловік і пішов скинути піджак.

Оля зблідла. Вибігла до спальні й глянула в дзеркало. Тут зауважила, що Петрусь говорив правду. Вона справді за останній місяці небезпечно заокруглилась.

Підчас вечері її лице мало вигляд боєвого маршала. Вона попередила:

— Від завтра нічого солодкого. Не буде також жирних страв. Я вирішила зберегти струнку лінію.

— Смачного! — засміявся Петрусь. Адже ж він був худий, і відтовщування його не торкалось.

Оля думала інакше. Другого дня, замість кави з молоком, подано чай без цукру, до цього кілька кексів. На здивований запит Петруся відповіла:

— Хіба я буду дивитись, як ти об'їдатимешся? Жодний вірний чоловік не мігби глядіти на таку муку своєї жінки!

Того дня Петрусь з'їв ще дві ложки тертої моркви, дві редьки і випив чашку чаю.

За три дні Петрусь взявся

до легкої дияльоматії:

— Кохана, ти можеш уже закінчити свою голодову курацію. Ти напевно втратила яких три кіло, властиво, ти є вже цілком худа.

— Залиши ці компліменти, я дуже добре знаю, чого ти хочеш. Курація має продовжуватись 18 днів, і я її витримаю до кінця.

— Але без мене! — сказав категорично Петрусь і вибіг з хати.

Від цього дня приходив завжди на годину пізніше і виглядав задоволений. Буряки відсував на кінець тарілки, кажучи: Ти, кохана, можеш їсти цю городовину скільки хочеш. Я харчуюсь у ресторані.

Після п'яти днів уперше повернувся додому сумний і голодний. На ресторан не стало грошей. З'їв вечерю, що її приготвила Оля: тушена морква з цитриною і круте яйце, в якому замість жовтка було терте яблуко.

Два дні пізніше Оля пішла купити дещо до крамниці, що її мав їхній приятель Василь.

— Добрий день! — обізвалася весело до нього.

— Що бажаєте, пані?

— Василю! Не пізнаєш? — запитала вона цікаво.

— Ах, Оля? Я не впізнав! Що з тобою сталося? Ти хворієш? Дуже зле виглядаєш...

І на лиці Василя відбився справжній смуток і турбота за здоров'я Петрусевої Олі.

Оля запевняла, що їй нічого не бракує, але Василь не повірив.

— Та ж ти недавно була ще така гарна, свіжа, а тепер така зів'яла, тай постарілася на яких десять років. Так, найменше на десять років! Ні, ти хвора, і я ваш приятель абсолютно настоюю, щоб ти негайно звернулася до лікаря.

Оля вийшла пригніченою. Десять років! Десять років! Постарілась! Вона крадькома дивилася в шиби вітрин. „Десять років!“ — відповідала вікна. „Десять років!“ — говорили погляди прохожих.

Вечерю з'їв Петрусь з великим апетитом.

— Кінець курації, — сказала недбало Оля, — я вже маю свою лінію.

Другого дня задзвонив у Василя телефон:

— Гальо старий! Дякую за поміч!

— Здоров Петре! Помогло?

— Ще й як! Хочеш переконатися? Приходь до нас на вечерю!

(Переклад з німецького)

ПЕРЕСТОРОГА

*Хто не хоже за Микиту
своїх довжків заплатити
Тим я буду колись в неклі
вігно лиш, смолу возити!*

ЖАРТ ПАНА МАГІСТРА

Перший раз в житті Пан Магістер Легкоручка опинився на воксалі в Нью Йорку. Задоволений і повний життєвої радості, підійшов до автоматичних вагарів, і став на них, щоб узнати свою вагу.

З автомату промовив голос: — „Ваша висота 5.10, Вага 169 фунтів, Ваш поїзд відїжджає за 6 мінут.

— А диви! — подумав у голосі з чималим здивуванням пан Магістер Легкоручка. Хвилину міркував, а потім посміхнувся до себе: а-ну, обдурю автомат. Він поклав тихесенько обидві свої валізки на автомат і ще трохи поміг ногою. — „А що ж буде тепер? — подумав дальше він.

І враз вийшла відповідь: — „Ваша висота дальше 5.10. Ви дальше важите 169 фунтів, але через ваш ідіотський жарт, ви пропустили поїзд“.

ДЕЩО З ФРАНЦІЇ

У Франції йде велика пропаганда за збільшення народин. Міністер здоров'я об'їжджаючи села, зустрів молодого чоловіка, що працював коло своєї хати.

— Скільки у вас дітей? — спитав міністер.

— Двоє! — відповів запитаний.

— Що? такий здоровий чоловік і тільки двоє? Ви як довго жонаті?

— Що? Я взагалі не жонатий!

„3 ЖИТТЯ ПОБРАТИМІВ”

Семко Булька і Тимко Люлька в „блдунку” працюють, Як звичайно лиш ногами що треба „клінують”.

Раз питає Семко Тимка:

— *Що це таке комуніст?*

— *Це Російському горгові пригитившийся сам хвіст!*

Іншого разу, каже Тимко до Семка. — Знаєш нині стрінув я на вулиці свого давного приятеля, а що був він дуже поіритований, так я і запитав його про причину.

— Уяви собі. — каже він до мене, — приходжу з праці голоден як пес, а в кухні ані духу. Думаю, — деж це поділась жіночка? Заходжу до другої кімнати й дивлюся, а вона сидить у якогось панка на колінах і обнявши його застигла в поцілунку. Це мене кинуло в шевську пасію і довго не думаючи, вхопив я і гепнув з усієї сили, крізь вікно з третього поверху на вулицю.

— Кого? жінку чи цього панка?

— Ні, канапу, на котрій вони цілувалися! — відповів він.

Ще іншого разу Семко запитує Тимка:

— Тимку, що таке „атавізм”?

— Гм..., бачиш Семку, це так зване „спадкове обтяження”.

— Ну, а що таке спадкове обтяження?

— Ну, наприклад, коли ти одідичуєш по батьках щось некорисне і таким чином ста-

єш обтяжений тим, що ти одідичив...

— Ні Тимку, я таки не розумію!

— Ну, який же ти! Уяви собі, що ти одідичив по батьках кам’яницю обтяжену більшими боргами, ніж вона варта, і мусиш їх сплатити!

Семка і Тимка попросили в гості. До чаю подають цукор в кістках. Семко досягає пальцями, Тимко його штовхає:

— Уважай Семку, бери ось тими щипцями!

— Чому? Він хіба гарячий?

СПАМ’ЯТАЙСЯ ПОЛЬЩЕ!..

(Недавно тому, виходячи у Варшаві газета „Контрасти”, що є органом молоді польської інтелігенції, відкрито зажадала ревізії повоєнного кордону. Специфічно закликаючи Советський Союз, відмовитися від Вільна і Львова.)

Хоч сама ти ще огидла на руках кайдани маєш, А вже знова як і колись по чужі добра сягаєш. Хочеш Вільна, хочеш Львова хочеш земель України, Але скажи нам огидла з якої саме причини?

Яким правом ти нікчемна можеш того вимагати, Та від кого біснвата? хто ж це має тобі дати?

Чи вже тільки натерпівшись ти ще правди не пізнала, Чи терплячи за провини ти цілком зваріювала?

Скажи Польще гидка, підла чому ти таке встругнула?

Чи думаєш, що ще будеш такою як колись була?

Чи не хочеш вдоволитись тим, щоби хоч мала

Те що власне, чи бажаєш щоб й решту програла?

Спам’ятайся Польще підла і спитай сама себе,

Пощо навіть і думати тобі про добро чуже?

Пощо дальше ще робити з уст своїх холяву,

Та стягати знов на себе сором, глум й неславу?

Спам’ятайся та й покайся бо світ добре знає нині,

Котрі землі належаться і котрій якраз країні.

Забуть Вільно, забудь Львів а пильнуй свого носа, Щоб вкінці ти не лишилась на морозі гола й боса!

Евген Березинський

В МАГАЗИНІ

До великого харчового магазину прийшов покупець з псом. Цікава собачка обнюхуючи все довкола, запхала ніс в кошик на долівці, в якому були раки, при чому рак вхопив її кліщами. Собака завила з болу і з причепленим до носа раком вискочила з крамниці. Сердитий купець звертається до покупця:

— Та засвищть же ж на свого пса, нехай він повернеться назад!

— Засвищть ви на свого рака, нехай він пустить мого собаку! — відповів менше сердито покупець.

ЗАПОРУКА

— Як що ви за мене заручите, банк дасть мені позику.

— Знаєте що? Нехай банк дасть запоруку, а я вам дам позику!

„3 ЛИСТІ ДО МИКИТИ”

Дурогий Зимлячи Мікето:

Титулує тебе так тому, що хочь читаю твусь пісьмо ше віт самого почітку, то є віт тоди як ім но прихов тутечки я ше ніколи ни видів шоби ти мов який титул, бо в нас то майжи всі прувідні люди муот якісь титули, го доктор, то пруфесур, то мугістир, дзіндзінір, ридактор, директор, а навіт і якийсь хайдожник, шо є для мене таки якесь дужи чудирнацкі, бо такого титулу, то я грішний бігме таки нігди пирид тим ни чув.

Мине нирас цікавило, чому то ти нимасш якого титулу, бу як шо вуни всі можут мати і дїтько їх знаї чи тоті титули їм належутсі чи не, то ти такої зарубив субі свую руботую для нашого народу ни тілку на їден, али на кілка таких.

Али знува на другу руку, ту можи вуно і ліпши шо ти субі жадного ни причипасш, ну бо і пу якогу чорта всьо вуно тучечки придалосі га? Провда я ни проті тогу шоби куго належитсі титулувати, на тоїш дана людина вчиласі і має дипломби. Я знаю шо дохтором є той шо людий куруї, чи тиш вирізуї їм мігдалькі абу шліпу кешку, али ни знаю чуму такий чуловік ша розум зи мнов робит в фабриці хочит шоби їго дохтором титулувати?

Мине вже нирас запитували другі рубітнікі, таліяни і айриші, який то він дохтор? і я вставав і їго вобороні, казав, шо він в Юруп був правдивий дохтір, курував навіт досць великих людий, али ту ни пририйшов ше ексаміни, ше ходит на курси і як пирикурсуї то і ту буди мати свій вофіс, і шо я сам як буди тре дам їму вирізати свую шліпу кешку, ни признаючисі, шо вже давно такої нимаю.

Пуза тим я нирас їго прусив, шуби пирастав тоту титулювані віт чужих думагатисі, та нічого ни помогло, він фурт своє і своє. Читає лиш якус немечку газету „Цайтунг” і полскій „Нови Сват”, кажи, шо то дужи високо мостецкі і кулітурні газети.

Рас запрупонував я їму твусє пісма, а він кажи ду мени: — Я пиридплачую „Покриви” і мині вистарчії, — та пуказов мині якісь полскі гумуристичний журнал, шо виходит десь там в Дюндоні в Анклії.

—А пукривилуби тибє з твоїми Пукривами, — пудумов я субі в дусі, али дохтор видко вдчітов мої мислі і кажи:

— Ви як хочити пупирати вукраїнскі газети, то я нимаю нічогу прот тогу, али сам я їх ни потрибую, як наші пулітикі хочут ту жити, ту нихай

їдут ду руботи так як я, як я шукав за пузиціов в своїх ворганізаціях, то для других були, а для мени не. І я віт тогди пустанувив субі, шо як для мени нима пузиції в своїх, ну ту бувайти здурові, али тишер то за мнов шукают, всі хочут грошів.

Я пріпінив їго, пирипрусив і кажу: — Ни гнівайтисі, я низнов, шо ви такої думкі. Я знаїти таки люблю своє, хоцьби вуно і бідни, али свусє рідни.

І тому то Микето в том листі пусилаю тубі два дуляри, шобис пусилов типер свуй писма на мую адресу, бу дутипер ту я жив в Нев Юрку і там купував твуй писма в книшкарнях али тепериньки пиримуфувовсі до Асторії. Ми туненьку купили субі говза, і заплатилисма штири тисічкі згурр, а рещту взєли на моркеч.

Америка Микето зулутий край, хоць чулокі тешко пращюї, али має нагоду чутось дорубитисі, вот хоцьби я, приїхов, повідавав довшки, купив говза, жінці фур ковта, нуві фурнічи і тїлівізір на 24 кубічних цалів. Пупри то пиридплачую кілка газет, бо рузумію, шо своє треба пуперти. Нині такош висилаю дисетку на Кумгрисковий Кумітїт. і пириплату на твое писможурнал.

А типер дуругий зимлячи Микето, бувай здуров, най Бог тубі пумагає в твоїм моц файнім для нас всєх ділу, а мати Вукраїна най буди горда, шо має таких синів, як ти.

Твій зимляк

Йосафат Фасолька

Від Микити. Щиренько вам дякую за теплі ваші слова, котрих передруковую без жадних змін, тільки тому, шоби задержати їх в тій самій теплоті. Зміна чи й коректа могла б їх охолодити, а охолоджені слова, так само, як і страва, не кожному до смаку.

ЧЕМНИЙ АСТРОНОМ

Астроном запросив своїх знакомих на означений час оглянути через телескоп затьміння сонця. Одна молода дама, як звичайно, спізналася.

Але ви будете так добрі показати мені ще раз окремо? — звертається вона до астронома.

— З приємністю, пані, — відповів він, — але хіба аж за рік!

РОДИНА ЗБІЛЬШИЛАСЬ

- Здоров друже, як маєшся, шо в тебе нового?
- Родина моя збільшилась на глена одного!
- Знаменишо! Шо ж Бог дав синка, ги дозку?
- На постійне приніс до нас зорт тещу мою!

Ебер

НА ВЕЧОРНИЦЯХ

На відбуваючихся в Нью Йорку великих вечорницях товариства „Червона Калина” одна із наших красунь каже до другої:

— Бачиш, за цю сукню, шо маю на собі, я заплатила моїй кравчині пані Фастриговськїї тільки першу рату!

— І тому, мабуть, ти й одягнула сьгодні тільки першу рату!

В МІСТІ ГАМІЛТОНІ

В нашім місті, в Гамілтоні є вдовичка молода, Ростом вона невеличка важить фунтів двісті два!

Як жив її муж Данило всюди з нею все ходив, На концерти, представлення бо своє якслід любив.

Та як віддав Богу духа а вона „посмертне” взяла, Так відразу добрі люди таки цілком інша стала.

Прибралася мов графиня і блондинкою зробилася, Йде на гульки з ким попаде і пити добре навчилася.

В нашім місті, в Гамілтоні є вдовичка молода, Хоч чепурна, та не варта тепер навіть центів два!

Лев-Ко

ГРОБОКОПАТЕЛІ ПРЕСИ

Недавно тому, один із наших журналів, виходячих на континенті Полудневої Америки, помістив на своїх сторінках рисунок викопаного гробу з написом „Гробокопатели Української Преси, а під рисунком такі слова:

„Цю могилу викопали для нашого журналу не наші „воріженьки”, а симпатичні українські патріоти, які одержують журнал і не надсилають передплати, мовляв, як я один не заплачу, то журнал від того не загине. Така геніяльна думка, дивним дивом повстала в багатьох головах, і тепер такий вислід, що могила вже викопана. На головних гробокопательів найняли зразу ті, які колись кольпортували наш журнал і інші наші видання, але як йдеться про розчислення, мовчать як... могила.

Вже в наступному номері подамо першу групу цих „добродіїв”, хіба що вони спам'ятаються і вирівняють до цього часу свою заборгованість”.

Я, як один із видавців, зацікавився цією справою, і з нетерпеливістю очікував наступного номеру, щоби переконатися, чи видавці справді додержатъ свого слова, чи може тільки так страшать своїх довжників. А коли такий появилъся, я переконався, що видавці не жаргували, а справді поставили на своїому.

На самому верху лісти „гробокопательів” появилъся ім'я власника одної із книгарень таки тут в Америці. Повної назви цієї книгарні, як теж імени її власника я не хочу опубліковувати, тільки тому, що шаную сам себе, бо скажу вам правду, що цей сам пан, через довгий час, побирав в розпродаж також і мій журнал, та коли прийшлося до розчислення, так мовчанкою збував всі опімнення.

Не маючи від нього жадної вістки, я вже почав був вірити, що може йому які гробокопатели доїхали кінця, а тут бачу, що в ним не так легка справа, бо він сам став гробокопателем.

Дальше в списку слідкували інші імена, зо всіх сторін, навіть з Канади і Америки, та чи принесло воно кому яку користь, не знаю, але вважаю за відповідне попросити всіх вас, як читачів свого журналу, так і всіх тих, котрі побирають його в комісову розпродаж, щоби були так добрі і все на час вирівнювали свої залеглості, та надсилали передплати, щоби я був гордим того, що читачі моїх видань не були, не є, і ніколи не будуть „Гробокопателями Української Преси”
видавець

ВЕРШОК РЕКЛЯМИ

— Чи цей плин на поріст волосся добрий?

— Ще який! Вчора цілком випадково, упало кілька краплин на олівець, а нині вживаю його як щіточку до зубів.

ХРУЦОВ ДУРАКА ВАЛЯЄ.

Лиш рік тому як у Москві новий вождяка Хрущов. Бувше „сонічко” Сталіна враз із болотом зрівняв. Назвав його божевільним і розбійником страшним, Та признався, що зі страху сам він трясся перед ним.

А що правдою це було так всі браво йому били. І геройський його почин добре водкою залипи. Та й забрались таки змісця пам'ятники всі валити. Й книжки з славою Сталіна нищити,вогнем палити.

І здавалось, що нарешті може прийде ждана зміна.

Всі дістануть право волі а між ними й Україна. Але Хрущов син собачий тепер в іншу дудку грає. Як нап'ється, так сам себе сталіністом прозиває.

Каже, що всім комуністам треба з него приклад брати. Як що справді своє діло вони хочуть доконати. І так бачте добрі люди навіть лисий чорт не знає, Чи Хрущов говорить правду, чи лиш, дурака валяє!
Ебер.

ШКОТЛАНДСЬКА КУРАЦІЯ

Лікар приписав одному Шкотови, щоби він по обіді випивав чарку вискі, а перед сном приймав пілюлю. По кількох днях хворий приходить до лжаря й нарікає, що йому все ще не стало ліпше.

— А чи виконуєте мої приписи? — питається лікар.

— Та бачите, — каже шкот, — з тими плюлями я трохи відстав, але зате я з горілкою вже загнаввся на яких 30 днів наперед.

ВИГОВОРИЛАСЯ

— То ви вже вернулися з вакацій? Адже ваша дружина казала мені, що ви мали приїхати аж за місяць!

— Так, але мені почислили слідчу в'язницю.

ДЕЩО З НІМЕЧЧИНИ

Трьох робітників у Східній Німеччині засудили на довге заслання й вони їхали в одному вагоні на Сибір.

— Мене засуджено, — каже перший, — як вони кажуть за саботаж. Я спізнився 5-ть хвилин до праці.

— Смішне, — каже другий, мене обвинувачували в шпигунстві, тому, що я прийшов до праці 5-ть хвилин раніше.

— Це ще нічого, — відізвася третій. — Мене засудили за те, що я завжди приходив точно до праці. Вони довідалися, що я купив в Західній Німеччині — годинник.

З ВІСЬКОВИХ ЖАРТІВ

Поручник Держисьструнко каже до свого джури:

— Бачиш йолопе, як я на-

сварив на тебе, то тепер приносиш завжди повну склянку чаю, а раніше не приносив й половини.

— О, так, пане поручнику, — каже джура, — раніше то я ніс з кухні цілу склянку й подорозі порозливав.

— А тепер? — питає цікаво поручник.

— Тепер, то що іншого. Як йду з кухні, наберу трохи чаю в рот і так біжу. Коло дверей вашої квартири випускаю в рота чай до склянки і вона знову повна!

УКРАЇНЦЯМ ДІТРОЙТУ

*У Дітройті Українців
немов по дощі грибів,
Та по закупи їх завжди
тягне щось до гужинців.*

*А як треба на що збірки
тоді вже не до гужого,
Але за клигем всім знаним
їдуть прямо „Свій до Свого”.*
Не Лис

В ШКОЛІ

На лекції релігії священник оповідає про сотворення Адама і Еви. Один із хлопців вивирається:

— Прошу Отця, а мій тато казав, що ми походимо від мавпи.

— Сідай, моя дитино — каже священник — ми тут не вагаємося історію твоєї родини, тільки історією з біблії.

РОЗМОВА З ГЛУХИМ

Старий пан сів на лавку в парку. Василько побачив це й каже:

— Пане, ця лавка свіжо помальована.

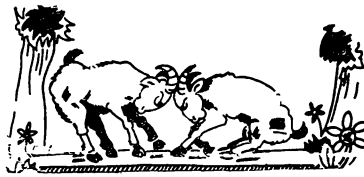
Старий не рухається. Василько каже вдруге:

— Пане, ця лавка свіжо помальована.

Пан витягнув слухавку з кишені й спитав:

— Як, прошу?

— На зелено! — крикнув Василько.

ЗА ГУДСОНОМ

За Гудсоном у Пасейку маєм гарну ми громаду,
Та з закупом наших видань вона чомусь все позаду!

Наш пан-отець все і всюди добрий приклад всім дає,
Та громада його слідом чомусь досі ще не йде.

Гей громадо, у Пасейку доки ти позаду будеш?
Коли врешті поміж всіма краще місце ти здобудеш?

Коли твої громадяни замість тільки викрикнути:
— Слава! Слава Україні!
будуть й книжки купувати?
Півень

ВІСТКА З ТОРОНТА

Один з завзятих консументів алькоголічних напитків вертався з якогось прийняття. Це було зимою, пізно вніч. Коли зліз з трамваю і побачив замерзлий асфальт, що блестів у світлі ліхтарень, сказав сам до себе:

— Скупаюсь! — і скочив на асфальт, та спам'ятавшись від сильного удару, розглянувся і додав: — Ріка замерзла.

ЩО КОБИЛА ГОВОРИЛА?

що, як в Клівеланді була, то від пані А. Ч. чула, що пані К. лиш те знає, що вона давно забула. Та кобила їй сказала:

— Годі вам аж так чванитись, бо можете спотикнутись, та й в болото повалитись, таке воно притраплялось в житті навіть і мені, хоч у мене й ніг чотири, а в вас пані, лише... дві.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДЬ

На годині соціології професор ставить студентові запитання:

— Статистикою доведено, що серед злочинців є лише третя частина жонатих, а дві третини є нежонатих. Чим це пояснюється?

— Дуже просто, люди волять ставати злочинцями, ніж женитись, — відповів студент.

З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, ПА.

В одному із відділів „Союзу Українок” відбувається дискусія на тему „Чи чоловіки мудріші за жінок?”. Різні жінки висловлювали свої погляди, мовляв, чоловіки мудріші, або і ні. Врешті забрала слово одна з пань, яка не грішила надмірною красою.

— Може бути, — казала вона, — що, дійсно, чоловіки мудріші за жінок, але я ще до тепер не чула про випадок, що би жінка вибрала собі чоловіка хоч і гарного з лиця, але дурного.

ЗАГАЛЬНА ПОДЯКА

Від Редакції. Тому, що в цьому числі забракло нам місця, всі наші подяки приятелям нашого видавництва висилаємо окремими листами, кому ні, так зложимо такі в слідуючому числі, за що просимо тим разом їхнього вибачення.

В ОСТАННІЙ ХВИЛИНІ

Як повідомляють нас телефоном, то одну із наших письменниць тільки тому усунули з „Слова”, що своєю балачкою нікому ніколи не дала на сходинах до жадного слова дійти, а кількох інших членів „Слова” через те, що досі не опубліковано їхніх праць, творів, поза плечі висловлюються про „Слово” такими словами, яких в краю пастухи уживали, а дехто навіть запозичив у мо-

скалів дуже вживаного слова при котрому і матір згадується? От маєш тобі літератів!

Велику компетенцію для „Слова” провадить „Волосо-жар”, кажуть, що жарить таким жаром, з Філядельфії, що аж в Нью Йорку деякі члени „Слова” від него пріють.

Цікаво, що з того всього вийде? Чи жар, що пожер волосся і тому назвав себе „Волосожар” пожере і „Слово”?... поживемо, побачимо.

За повизчі новинки, не включаючи своїх завваг, ми не беремо на себе жадної відповідальності не знаємо теж, хто цю новинку через телефон подавав, бо не хотів нам сказати свого імени, можливим, що хтось із поетів, бо говорив дуже до складу, а може тільки тим хотів закрити по собі всі знаки.

ДОБРА ПРИЧИНА

Жінка: — Давніше ти все брав менший кусок печені, а мені

лишав більший, а тепер навпаки. Ти певно вже не любиш мене?

Чоловік: — Ні, не те, але ти тепер багато краще вариш, чим давніше.

В АВТОБУСІ

Пан Шпилька, який любить всіх вколоти, та з усіх посміялись входячи одного разу до автобусу, питається кондуктора:

— Чи ваш корабель Ноя вже заповнений?

— Ні, — відповідає кондуктор, — саме бракує ще одного осла.

“ЧОРТОМ ПРОЗИВАЛИ”

СОВЕТСЬКИЙ ДЕЛЕГАТ, ПОВЕРНУВШИСЯ З МИРОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ, ТА ПРИГЛЯНУВШИСЯ СОБІ У ВОДІ:

— ГМ, НЕ ДАРОМ ТО МЕНЕ ТАМ ЧОРТОМ ПРОЗИВАЛИ!

Карикатура з книжки „Мішок Сміховинок”.

БЕЗ НАМІРУ

— Я по ваших очах бачу, що ви про мене думаете.

— Ох, пробачте, але я дійсно не мав наміру вас образити!

РОЗМОВА ПРО МИКИТУ

— Як маєтесь пане Візоть що сталося, що вас, Не так часто, як було, видно тепер серед нас?

Та я, — каже запитаний вже в карти не граю, Не п'ю більше по сальонах а тільки гитаю.

— Що ж такого цікавого! знов перший питає.

— Веселий журнал „Микита” той відповідає.

В ньому гумор і сатира а навіть й наука, Таким до котрих здалобся й нераз взяти бука.

Чи то вождям, провідникам ти й політикантам, Давним, старим піонірам й новим емігрантам.

Словом, усім без пардону, він так правду струже, Що тих, котрі провинились аж по кішках ріже!

І. Мангило

— Передплата на журнал „Микита” вносить ТІЛЬКИ \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здорового гумору і сатири. Вислати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY

**77 East 7-th Street
New York 3. N. Y.**